

Новий спосіб навчання – динамічний, доступний у будь-якому місці, в будь-який час. Проте нова система встановлює нові вимоги як для студентів, так і для людей, які готують матеріали та контролюють процес навчання, такі як постійний доступ до мережі Інтернет, вміння користуватися необхідним програмним забезпеченням.

Цілями електронного навчання є: можливість одержання освіти особам з фізичними вадами; доступ до освітніх ресурсів у будь-який час з будь-якого місця, де є доступ до мережі; використання інноваційних педагогічних технологій; самостійна чи колективна робота з електронними навчальними матеріалами.

Підсумовуючи, можна сказати, що на даний час система електронного навчання не може конкурувати із традиційними формами навчання, але це питання часу. Світ змінюється кожного дня, кількість інформації зростає, потреби людей стають іншими. Часу на засвоєння актуальної інформації стає менше, а отже, і швидкість отримання цієї інформації повинна збільшитися. Саме тому ресурси електронного навчання набувають такої популярності.

Список використаних джерел

1. CLARKE A.: E-learning nauka na odległość, Wyd. Komunikacji i Łączności, Warszawa. 2007
2. Шевельова М. К. Использование средств дистанционного образования для формирования доверия к современным динамическим знаниям // Информационно-технологическое обеспечение образовательного процесса современного университета [Електронний ресурс] : зб. доп. міжнар. інтернет-конф., Минск, 1-30 листоп. 2013 р. – Минск, 2014. – С. 333-338. – Режим доступу к журнал.

Швец Альвіна Романівна

Запорізький національний університет

Науковий керівник: Масюк Олег Петрович кандидат філософських наук, доцент

Запорізький національний університет

ВПРОВАДЖЕННЯ АМЕРИКАНСЬКОГО ДОСВІДУ НЕДИСКРИМІНАЦІЇ В УКРАЇНСЬКІЙ ГРОМАДІ

Актуальною тенденцією в діяльності української соціальної роботи постають антидискримінаційні практики, які дозволяють підвищити якість надання послуг у соціальних службах. Україна намагається наслідувати здебільшого європейські моделі соціальної роботи. Слід звернути увагу на американський досвід введення принципу недискримінації в соціальній сфері. Адже сучасна соціальна робота утворилась саме в Сполучених Штатах Америки, що говорить про їх багаторічний досвід та високоякісні технології.

Американський досвід вивчають такі українські вчені як С. Кубіцький [1], В. Поліщук, Г. Попович. Безпосередньо в США антидискримінаційні практики аналізують такі американські дослідники Б. Мак Гоуен, П. Глік. Мета нашого наукового дослідження змоделювати американський досвід принципу недискримінації в соціальній роботі в Україні.

За С. Кубіцьким «Антидискримінаційна практика – комплекс настанов і реальних заходів для подолання порушень прав клієнтів соціальної роботи за класовими, національними, релігійними, статевими, віковими та іншими ознаками» [1, с. 273]. Відтак, це практика гармонізації суспільних відносин, яка пов'язана з вирішенням проблем щодо утисків та приниження учасників соціального обслуговування.

Відповідно до Закону України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні», а саме другої статті: «принцип недискримінації – забезпечення рівних можливостей осіб та/або груп осіб» [2]. Щодо американського законодавчого підґрунтя виконання антидискримінаційних практик, для кожної категорії клієнта соціальної роботи існує окремий закон. Проте, початок було покладено тринадцятою поправкою до Конституції США, яка заборонила рабство та будь-який примус.

Впровадження принципу недискримінації в Америці починається з макрорівня (соціальної політики): затвердження законів; створення програм; написання проектів та подальших планів соціальних дій. У безпосередньому контакті соціального працівника та клієнтів проводяться освітні навчання (лекції та тренінги) для підвищення свідомості громади на тему недискримінації. Також існує практика «позитивної дискримінації» (переваги для окремих груп населення), яка містить тимчасовий характер, задля встановлення балансу з масштабним пригніченням прав людини.

В Сполучених Штатах Америки соціальні працівники в діяльності недискримінації виконують одну із ролей – «представника інтересів», яка полягає в тому, що працівники в громаді захищають інтереси осіб, стають організаторами допомоги групам, які зазнають дискримінації. Під час правозахисної процедури соціальний працівник має право виступати як позивач, адвокат, експерт-свідок та колега судового персоналу, що дозволяє фахово надати свідчення про факт дискримінації [3, с.62]. Відповідно, соціальний працівник має мати належний юридичний статус для захисту прав клієнта як це практикується в США.

В висновку, можна зазначити те, що опираючись на американський досвід протидії дискримінації потрібно вдосконалювати з самого початку соціальну політику та законодавче підґрунтя. Це створить сталу базу для імплементації в соціальній роботі принципу недискримінації та впровадження антидискримінаційних практик.

Список використаних джерел

1. Кубицький С.О. Технології соціально-педагогічної роботи в зарубіжних країнах: навчальний посібник. Київ: «Міленіум», 2015. 300 с.
2. Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні: Закон України від 30.05.2014 р. № 1263-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5207-17> (дата звернення: 10.03.2019).
3. Лукашевич М.П., Семигіна Т.В., Черепанова Г.Л. Соціальна робота: Теорія і практика. Київ: ІПК ДСЗУ, 2007. 341 с.
4. The Civil Rights Act of 1964 URL: http://library.clerk.house.gov/reference-files/PPL_CivilRightsAct_1964.pdf (дата звернення: 10.03.2019).

Веремейчик Сергій Володимирович

Національний університет водного господарства та природокористування

РЕНЕСАНС «АНТИЧНОЇ ДУШІ» В ГУМАНІСТИЧНИХ УЯВЛЕННЯХ ЕПОХИ ВІДРОДЖЕННЯ

Суттєві зміни в соціально-економічному і духовному житті кінця XIV століття ознаменували початок епохи Відродження. Саме доба Ренесансу є унікальним історичним моментом з позиції усвідомлення людиною себе як індивідуальної цінності буттєвої форми, що лежить поза межами соціального статусу. Варто звернути увагу на те, що характерною рисою духовності даного періоду є шанобливе відношення до природи як символічного втілення Божественного. Найкраще процес зміни такого відношення розкриває відомий вислів Миколи Кузанського: «Всесвіт – сфера, центр якої – всюди, межа – ніде». [1, 248] Оскільки відповідно до Аристотелевої метафізики, всесвіт є «сферою нерухомих зірок», то революційна компонента безмежності в уявленні тогочасної свідомості жахала як розум, так і уяву.

Початок процесу трансформації середньовічної області розуміння душі починався із Флоренції, де вперше були сформовані чіткі заклики до відродження античної культури і філософії. Відомий флорентієць Франческо Петрарка розглядаючи світобудову через призму розуміння літератури як внутрішньо врівноваженого джерела мудрості і водночас, спостерігаючи за природними явищами, стверджував, що центральним персонажем природних декорацій є людина. Так, у творчості поета чітко прослідковується стремління до поетичного синкретизму через поєднання сакрального і гуманістичного. В майбутньому ідеї великого флорентійця продовжили життя у творах його послідовників. Зокрема Колюччо Салютаті, розвиваючи і доповнюючи свого «наставника», окреслював основне призначення земного буття через ідею соціалізації обов'язку будівництва «*civitas terrena*». В свою чергу Петрарка, як гуманіст, виходячи у своєму літературному філософуванні за межі внутрішнього діалогу філософської антропології, звертав увагу на те, що людяність забезпечується не лише високим стилем моралізаторської настанови, а й сходженням до словесної простоти у ході зцілення людської душі.

На думку, Бернардіно Телезіо, філософія і теологія нарешті повинні покласти між собою розподільчу границю, оскільки подальший розвиток природи більше не потребує божественного втручання. Так, у дискурсі ренесансного міркування, філософ проводячи порівняльні аналогії за антропологічними признаками виводить, що людська душа, як і частини тіла у різних людей, різняться по своїй величині, вона заповнює все тіло, всі нервові шляхи. Тобто, розумна душа не тільки пов'язана із тілом, але й перебуває у залежності від матерії. Вагомою заслугою натурфілософії епохи ренесансу є підняття ціннісної ролі людини як реалізації особливої винятковості та поступове заміщення Бога природою.

Найбільшим проявом ідеї зближення творця із творінням є реалізація філософування Джордано Бруно. Так, філософ створює вчення сутність якого входить у протиріччя із середньовічним теїзмом із-за характерно вираженого пантеїзму. Центральною лінією філософії Д.Бруно є розуміння Єдиного як одночасної причини буття і власної причини існування об'єкту, тобто в Єдиному матерія співпадає із формою, а отже душа відповідно співпадає із тілесним. Потрібно зауважити, що внутрішня властивість матерії створювати форми, трактується філософом через термін «світової душі». Тобто душа є якісною складовою матерії, де розум, як головна властивість світової душі, виступає діючою причиною речі. Для Д.Бруно життя є постійно існуючим в Єдиному і незалежно від руйнації форм існування прояви життєдайної сили нікуди не зникають, оскільки перетікають у нові форми буття. В даному напрямі міркувань прослідковується погодження Бруно із вченням піфагорійців про метемпсихоз. Однак, доцільно врахувати той момент, що індивідуальна душа позбавлена безсмертя, оскільки в дискурсі філософування Д.Бруно все в природі є характеристикою руху потоку, поступовою зміною форми від старої до нової.

Основною заслугою Ренесансу, в першу чергу, варто признати піднесення античної філософії над масивом середньовічної схоластики. Також епоха Відродження надає можливість реабілітувати тілесність